

עפ"ת 61447/06/21 - מדינת ישראל נגד ג' ג'

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 61447-06-21 מדינת ישראל נ' ג'
תיק חיצוני: 299996/2021

בפני כבוד השופט אברהם בולוס
מערערת מדינת ישראל
נגד
משיב ג' ג'

פסק דין

לפני ערעור המדינה על קולת העונש בגזר דינו של בית משפט לתעבורה בעכו (כב' השופט יעקב בכר) בפל"א 7610-03-21 מיום 31.5.21 (להלן: **גזר הדין**).

רקע וההליכים

1. עפ"י כתב האישום, ביום 23.3.21 המשיב נהג ברכב פרטי כשהוא בלתי מורשה לנהיגה (מעולם לא הוציא), ללא ביטוח ולמרות ידיעתו אודות העונש שהושת עליו בנוכחותו ביום 13.1.19 בתיק 987-07-18 שכלל פסילה מלנהוג למשך 10 שנים, וכן הודע לו בנוכחותו אודות עונש שהושת עליו ביום 4.3.20 בתיק 11189-12-19 (להלן: **התיק הקודם**) שכלל פסילה מלנהוג למשך 48 חודשים.
2. בכתב האישום יוחס למשיב ביצוע העבירות הבאות: נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א 1961 (להלן: **פקודת התעבורה**); נהיגה ללא ביטוח בניגוד לסעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי, תשל"ל 1970 ונהיגה ללא רישיון נהיגה - מעולם לא הוציא בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה.
3. בדיון מיום 8.4.21 שהתקיים בפני בימ"ש קמא ניתנה הכרעת דין במסגרתה המשיב הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום. לאחר שהתקבלה חוות דעת מטעם הממונה על עבודות השירות לפיה המשיב נמצא מתאים לריצוי מאסר בעבודות שירות, הצדדים טענו לעניין העונש.

גזר הדין

4. בגזר דינו ביהמ"ש קמא עמד על מעשיו החמורים של המשיב אשר חזר וביצע עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה כשמעולם לא הוציא רישיון וגם נהיגה בפסילה, כאשר מאסר מותנה בר הפעלה בן 6 חודשים שהוטל

בתיק הקודם ריחף מעל ראשו; וכן לעובדה כי לחובת המשיב 8 הרשעות תעבורה קודמות בגין נהיגה בפסילה וללא רישיון נהיגה, אשר לא מנעו ממנו לחזור על מעשיו, תוך סיכון משתמשי הדרך ושלום הציבור. בימ"ש קמא ציין, כי "אין להתעלם מהנסיבות וממעשיו החמורים של הנאשם שהיו יכולים להביא אף לתוצאות הרסניות יותר ומעשיו מצדיקים הטלת עונש מאסר בפועל".

מנגד, בימ"ש קמא שקל לקולה את נסיבותיו האישיות של המשיב, הודאתו בהזדמנות הראשונה ונטילת האחריות, מצבם הבריאותי הקשה של הוריו המתקיימים מקצבה והיות המשיב בעל רקע פסיכיאטרי אשר חרף זאת מסייע ככל יכולתו למשפחתו.

בימ"ש קמא ציין, כי בגזר הדין בתיק הקודם, הוטל על המשיב עונש מאסר בפועל למשך 10 חודשים וכן הופעל מאסר מותנה בן 8 חודשים בחופף, דבר שלא הרתיעו מלשוב ולבצע אותן העבירות; למרות זאת, ביהמ"ש קמא סבר כי יש להטיל על המשיב בתיק זה עונש מאסר באמצעות עבודות שירות אשר יאפשר לו להביט על חומרת מעשיו מנקודת מבט עונשית שונה שלא תחריף את מצבו ומצב משפחתו הקשה גם כך. נקבע, כי ענישה זו לצד פסילה ארוכת שנים ורכיבי ענישה נוספים תשרת את אינטרס הציבור ותרתייע את המשיב והציבור מביצוע מעשים דומים.

בית משפט קמא הטיל על המשיב עונש פסילה בפועל מלנהוג למשך 12 חודשים במצטבר לכל פסילה אותה מרצה המשיב. בעניין זה נקבע, כי אמנם בהתאם לאמור בסעיף 40(א)(1) לפקודת התעבורה יש לפסול את המשיב לתקופה של 10 שנים, אולם בשים לב לתקופות הארוכות בהן פסול המשיב, יש להשאיר לו אופק שיקומי. כן הוטלו עונשי מאסר כלהלן:

א. מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך 3 שנים.

ב. 9 חודשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות.

בימ"ש קמא הפעיל את עונש המאסר המותנה שהוטל על המשיב בבית משפט השלום בעכו בתיק הקודם (11189-12-19) למשך 6 חודשים, באופן חופף.

סה"כ ישא המשיב 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו במ"ת 7613-03-21.

טענות הצדדים

5. לגישת המערערת, שגה ביהמ"ש קמא עת הטיל עונש מאסר לתקופה קצרה אשר ירוצה בעבודות שירות, שכן עונש זה אינו נותן ביטוי הולם לנסיבות המקרה, חומרתו ועברו התעבורתי של המשיב. כן נטען, כי גזר הדין מעביר מסר סלחני כלפי המשיב אשר מסכן את הציבור, והימנעות מהטלת מאסר מאחורי סורג ובריא אינה

מתיישבת עם הפסיקה הנוהגת ורף הענישה המקובל במקרים כגון דא.

המערערת הפנתה לגזר הדין שניתן בעניין המשיב בתיק הקודם בו קבע בימ"ש קמא, כי **"ניכר כי הנאשם בזרשויות החוק ועונשי מאסר קודמים כלל לא הרתיעו אותו והוא אינו חפץ לשנות את אורח החיים העברייני תעבורתי אותו אימץ לעצמו. לפיכך סבורני כי רק עונש מאסר מאחורי סורג ובריח לתקופה ממושכת בנוסף לרכיבי ענישה נוספים יביא את האינטרס הציבורי על סיפוקו וירתיע את הנאשם מביצוע מעשים דומים בעתיד"**. לטענת המערערת באותו תיק בימ"ש קמא גזר על המשיב 10 חודשי מאסר בפועל, הפעלת עונש מאסר מותנה לתקופה של 8 חודשים לריצוי באופן חופף וכן 6 חודשי מאסר מותנה למשך 3 שנים ואלה לא הרתיעו את המשיב מלבצע שוב את העבירות בהן הורשע.

לטענת המערערת, שגה בימ"ש קמא עת לא קבע מתחם ענישה והטיל עונש מאסר לתקופה קצרה בעבודות שירות. דווקא באשר למשיב זה שאינו נרתע למרות העונשים שהוטלו עליו בעבר והוא שב ומבצע את העבירות בחלוף זמן קצר, יש להטיל מאסר בפועל לתקופה ארוכה וממושכת; שגה בימ"ש קמא עת נתן משקל ממשי למצב משפחתו של המשיב, שהרי מצבם היה ידוע למשיב עת ביצע את העבירות וחרף זאת הוא שב וביצע את העבירות.

לטענת המערערת, שגה בימ"ש קמא עת הפעיל את עונש המאסר המותנה בחפיפה מלאה לעונש המאסר שהטיל; הוראות סעיף 58 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 נועדו לצמצם את שיקול דעתו של ביהמ"ש באשר לחפיפת עונש המאסר ובגזר הדין לא פורטו הטעמים בגינם בחר בימ"ש קמא להפעיל את המאסר המותנה בחפיפה; המשיב כבר נשא עונשי מאסר מותנה שהוטלו עליו בחפיפה מלאה, וחפיפה נוספת תהווה פגיעה משמעותית בעיקרון ההרתעה; כן שגה בימ"ש קמא עת הטיל על המשיב פסילה בפועל לתקופה של 12 חודשים ולא לתקופה שלא תפחת מ - 10 שנים בהתאם לסעיף 40(א)(1) לפקודת התעבורה מהטעם של השארת אופק שיקומי.

6. מנגד, בדיון שהתקיים בפניי טען ב"כ המשיב, כי המשיב סובל מהנמכה קוגניטיבית ואף מפיגור שכלי קל; המשיב מתפקד ברמה גבולית ובעל חשיבה דלה וזאת בהסתמך על מסמכים רפואיים שהוצגו לבימ"ש קמא וגם בפניי; באשר למשפחת המשיב נטען, כי המשיב גר עם הוריו שהינם מבוגרים, חולים במחלות קשות ואינם מתפקדים.

לטענת ב"כ המשיב, בשנת 2014 בית הוריו נהרס כליל עקב פיצוץ בלון גז בבניין בו הם גרים, כאשר החל ממועד זה בני המשפחה אינם מתגוררים בביתם ובכל פעם שהמשיב מבצע עבירה, הוא נעצר עד תום ההליכים בהיעדר אפשרות להציע חלופת מעצר. לטענת ב"כ המשיב, בשל ההליכים המתנהלים נגד המשיב הוא נמצא במעצר עד לתום ההליכים, אין אפשרות לגבש תכנית שיקומית בעניינו; כן ב"כ המשיב הסביר, כי בימ"ש קמא עיין ברישום הפלילי של המשיב והתרשם כי בתיקים בהם המשיב היה מעורב, הוא קיבל מיד עונשי מאסר ולא ניתנה לו ההזדמנות לעבור תהליך שיקומי. לפיכך, בימ"ש קמא בחר בגישה עונשית שונה על מנת לתת למשיב הזדמנות לשנות את דרכיו.

כן נטען, כי נהיגת המשיב במועד ביצוע העבירה הייתה נהיגה קצרה, בסמוך למקום עבודתו של המשיב ועל כן נסיבות העבירה אינן חמורות; ב"כ המשיב ביקש להתחשב בשהות המשיב במעצר במשך חודשיים ושבע; באשר לעונש הפסילה נטען, כי במקרים רבים בתי המשפט נוהגים לחרוג מעונשי המינימום ובקשת המערערת להטלת 10 שנות פסילה חורגת לחומרה במקרה זה.

דין והכרעה

7. באשר לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, בית המשפט העליון חזר והבהיר רבות: **"העבירה אותה עבר המבקש היא חמורה ויש לבטא את חומרתה בענישה מרתיעה. נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סיכונים רבים לביטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתר על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט"** (רע"פ 3878/05 יעקב בנגוזי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.5.05)).

8. הענישה המקובלת לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, חייבת לבטא את משקלם של הערכים המוגנים שהופרו; כן להעביר מסר תקיף ומרתיע מפני ביצועה. מכאן, ובמספר הזדמנויות ביהמ"ש העליון אישר מתחם עונש הכולל בתוכו מאסר בפועל וגם הטלת מאסר בפועל לתקופה משמעותית (רע"פ 8013/13 אמיר מסעוד נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.12.13); רע"פ 7982/13 עדיאל שגן נ' מדינת ישראל (6.1.14); רע"פ 5464/16 דימטרי לייזרוביץ נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (12.7.16); רע"פ 7612/13 שמעון אמסלם נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (18.3.14) (להלן: **עניין אמסלם**)). גישה מחמירה זו באה לידי ביטוי במיוחד באשר לעבריינים בעלי עבר תעבורתי עשיר ובמיוחד כאלה שחזרו וביצעו את העבירה של נהיגה בזמן פסילה למרות קיומו של מאסר מותנה. עבר תעבורתי מכביד ועוד מאסר מותנה שלא הרתיע מצדיקים ענישה הכוללת גם מאסר בפועל אף לתקופות ממושכות (**עניין אמסלם**, פסקה 9); רע"פ 5638/13 נכפולגר נ' מדינת ישראל (15.1.2014); רע"פ 321/14 סלאמה נ' מדינת ישראל (26.01.2014); רע"פ 10424/06 לודוויג נ' מדינת ישראל (22.2.07)).

9. גם העבירה של נהיגה בלתי מורשית מקפלת בחובה סכנה ממשית לפגיעה בעוברי אורח תמימים ובמשתמשי הדרך. אין להקל ראש בעבירת הנהיגה ללא רישיון נהיגה, עסקינן בעבירה מהחמורות שבפקודה: **"לגופם של דברים, המבקש נהג ברכב ללא רישיון וללא ביטוח, תוך שהוא מסכן עוברי אורח. ברי, כי נהיגה בלי רישיון משמעה הסטוטורי נהיגה ללא כישורי נהיגה, וממילא סיכון הזולת. ומעבר לכך נאמר לא אחת, כי משמעות נהיגה כזאת, בהיעדר ביטוח, היא גם הטלת פיצוי הנפגעים על הציבור"** (רע"פ 2666/12 אמיר עטאללה נ' מדינת ישראל, פס' ז (23.4.12); ראו גם רע"פ 3104/11 נידאל פדילה נ' מדינת ישראל, פסקה ז' (4.5.2011); רע"פ 7810/16 לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (30.10.16)).

עוד נקבע, כי **"ראוי להחמיר עם נהגים צעירים אשר אינם בעלי כישורי נהיגה הנוטלים לעצמם את החירות, נוהגים בכלי רכב, ומסכנים בהתנהלותם את עצמם ואת כלל משתמשי הדרך. לדאבון הלב אירועים אלה מסתיימים לא פעם בפגיעות בגוף ובנפש ואף בקטילת חיי אדם"** (עפ"ת (מחוזי חי') 2405-06-18 נאיל

סולטאן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (20.06.2018).

לאור זאת לרוב, הענישה הראויה לעבירה חוזרת של נהיגה ללא רישיון נהיגה, ועוד כאשר עומד ותלוי נגד הנאשם מאסר מותנה בגין אותה העבירה כוללת בחובה גם מאסר בפועל (רע"פ 9455/17 מיכאל אזולאי נ' מדינת ישראל (18.12.2017); רע"פ 4477/11 אלי נחמן נ' מדינת ישראל (16.06.2011)).

10. למשיב 11 הרשעות תעבורה ורובן בעבירות חמורות. לשם ההמחשה אפנה לגז"ד הקודם, שכאמור ניתן ביום 4.3.20, שבגדרו הוטל על המשיב מאסר בפועל למשך 10 חודשים בעיקר בגין ביצוע אותן העבירות; לתיק 987-07-18 בו ניתן גז"ד ביום 13.01.19 לאחר הרשעת המשיב בגין אותן העבירות, ונשלח לרצות מאסר בפועל למשך 8 חודשים; כך גם היה בתיק 6321-05-18, גם במקרה זה הורשע בעבירה של נהיגה בפסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה והוטל עליו בגז"ד מיום 20.6.18 מאסר בפועל למשך 6 חודשים. בתיקים אלה ובאחרים הוטלו על המשיב עונשים חמורים, שכללו רכיב של מאסר בפועל, שחומרתם עלתה ככל שהמשיב צבר הרשעות נוספות. במקרה זה לא הייתה אף הצדקה להקלה לה זכה המשיב, ביחוד בשים לב לקביעותיו של ביהמ"ש קמא מהתיק הקודם; לנוכח העובדה שהמשיב לא הפנים את חומרת מעשיו, העונשים שהוטלו עליו בעבר ואשר כללו מאסרים בפועל לא הרתיעו אותו גם לא המאסר המותנה. למשיב זה יש להעביר מסר תקיף, ונכון להמשיך באותה מגמת החמרה שעלתה מהעונשים שניתנו בעניינו בעבר.

הדבר הינו נכון במיוחד משלא הונח לפני ביהמ"ש קמא ולו בדל של ראיה לאפשרות קיומו של הליך שיקומי כלשהו. אלו טענות שנטענו בעלמא ובהיעדר תשתית משכנעת, לא היה נכון לייחס להן משקל כלשהו בגזירת העונש.

11. בהקשר זה אני רואה להתייחס לבקשת המשיב להפניית עניינו לשירות המבחן לשם בחינת אפשרות שיקומו אותה העלה במסגרת הדיון שהתקיים לפניי. טענה זו נטענה בשפה רפה ואין ביסודה תשתית כלשהיא. יתרה מכך, בהיעדר חובה להיוועץ עם שירות המבחן, הזמנת תסקיר לעניין העונש תעשה כאשר קיימת תכלית ראויה, ומשנראה כי הדבר עשוי להשליך על התוצאה הסופית. במקרה זה, לא השתכנעתי כי הדבר דרוש, שכן לבד מהטענה הגורפת לפיה יש לבחון את האפשרות לשיקום המשיב, לא הונח לפניי ולו בדל של ראיה לעניין קיומו, תחילתו או היתכנותו של תהליך כזה למרות חלוף הזמן והשלב המתקדם בו אנו נמצאים (ע"פ 5626/14 לנקין נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (2.8.15)).

אף יתרה מכך, מצבו הרפואי של המשיב כמו גם של הוריו היה ידוע לביהמ"ש קמא גם בתיק הקודם ולמרות זאת, ובצדק, הוטל על המשיב מאסר לריצוי מאחורי סורג בריח. לא הובא בתיק זה אף נתון חדש שיצדיק את הסטייה מהענישה הראויה במקרה זה המחייבת השתת מאסר בפועל אף לתקופה ממושכת, דבר שהינו נכון על רקע הענישה שנמצאה מתאימה בעניינו של המשיב בתיקים קודמים.

12. באשר להפעלת המאסר המותנה בחפיפה, כידוע, מאסר מותנה אמור לשמש כלי הרתעה מפני ביצוע עבירות נוספות כלפי מי שעבר עבירות דומות בעבר (רע"פ 2472/15 שורצמן נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-11 (21.5.15)). בעניין זה אזכיר, כי כקבוע בסע' 58 לחוק העונשין התשל"ז-1977, הכלל הינו הצטברות העונשים.

מכלל זה ביהמ"ש רשאי לסטות ולהורות על חפיפת המאסרים בקיומם של "טעמים שירשמו" - דרישה אשר מצמצמת את שיקול דעתו של ביהמ"ש (ע"פ 4654/03 ווליד נ' מדינת ישראל, פס' 26 (26.6.06)), ומאפשרת סטייה מכלל זה רק בהתקיים נסיבות מיוחדות (ע"פ 3869/09 יצחק סילמן נ' מדינת ישראל, עמ' 5 (28.12.09); ע"פ 2774/12 אלברט אבשלומוב נ' מדינת ישראל, פס' 22 (19.3.13)).

הדבר הינו נכון ביתר שאת בעברין מועד כפי עניינו: "יש להדגיש, ענישה מצטברת היא ענישה המדגישה מדיניות הרתעתית...ומדיניות זו הולמת מקרה של עברין מועד ששב ומבצע עבירות שבגין כבר הורשע בעבר" (ע"פ 4517/04 מסארווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 119, 134 (10/03/05)).

שיקולי שיקום או נסיבות רפואיות חריגות עשויים במקרים מתאימים להקים את החריג ולהוות טעם מיוחד (ע"פ 8435/17 דוד נפתלי נ' מדינת ישראל, פס' 15 (7.4.19)). אלא שבעניינו, מעבר לנימוק הכללי, לפיו יש להטיל ענישה שונה מכפי שהוטלה בעבר כדי לא להחריף את מצבו המשפחתי והאישי של המשיב הנכון באשר לכל נאשם - לא הוצגו נימוקים כלשהם שמקימים את החריג.

13. הדבר הינו נכון גם באשר לתקופת הפסילה בפועל שהוטלה על המשיב. סע' 40(א)(1) לפקודת התעבורה קובע במפורש כי:

"הורשע אדם על עבירה כאמור בסעיפים 62(3), 64, 64א, 65(א)(2) או (3) או 67, או על עבירה לפי סעיף 301 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, תוך שימוש ברכב, ובעשר השנים שקדמו למועד ביצוע אותה עבירה כבר הורשע לפחות פעמיים על אחת מהעבירות האמורות, דינו - נוסף על כל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, לתקופה שלא תפחת מעשר שנים".

סעיף 40(ג)(1) קובע כי:

"בית המשפט רשאי -

(1) בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופות קצרות יותר מהתקופות האמורות בסעיפים קטנים (א) ו-(ב), ובלבד ששוכנע כי אין בהמשך הנהיגה על ידי הנאשם משום סכנה לציבור".

14. אין חולק כי הוראת סע' 40א'(1) לפקודת התעבורה חלה בעניינו שכן המשיב הורשע ב 10 השנים שקדמו לביצוע העבירה בה עסקין, לפחות פעמיים בעבירה של נהיגה בזמן פסילה. באשר לסטיית בימ"ש קמא מעונש המינימום, בהתאם לסע' 40א'(ג)(1) לפקודת התעבורה כמפורט לעיל, המחוקק הותיר בידי ביהמ"ש שיקול דעת לקיצור תקופת הפסילה בהתקיים שני תנאים מצטברים:

א. קיום נסיבות מיוחדות שיפורשו בפסה"ד.

ב. ובלבד ששוכנע כי אין בהמשך הנהיגה על ידי הנאשם משום סכנה לציבור.

15. במקרה דנן, הנימוק לפיו יש להטיל פסילה למשך 12 חודשים במצטבר לכל פסילה אותה מרצה המשיב, בכדי להשאיר למשיב אופק שיקומי לא מתקרב לנסיבות המיוחדות שבכוחן להצדיק סטייה מפסילת המינימום הקבועה בדין. לא זו אף זו, אין בגז"ד אף התייחסות לכך שעברו התעבורתי מלמד כי בהמשך נהיגת המשיב משום סכנה לציבור. אף אחד מהתנאים אינו מתקיים בעניינו של משיב זה, ומכאן נכון לקבל גם בהקשר זה את עמדת המערער. יש להדגיש כי סמכות זו מוגבלת, והפעלתה טעונה נימוקים משכנעים תוך עמידה בשני התנאים, אחרת הדבר יביא לריקון סעיף זה, התכליות שביסודו והעונש שבצדו מכל תוכן, ואף יהפוך את הוראת המחוקק לאות מתה (עפ"ת (מחוז-חיפה) 29969-03-19 **מדינת ישראל נ' אבו דעוף**, פס' 22 (4.4.19)).

16. במסקנתי כי נכון לקבל את הערעור, לא התעלמתי מההלכה המגובשת לפיה ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בעונש שנקבע על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים שבהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין, או כאשר העונש חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת והראויה (ע"פ 258/17 **סלאח נ' מדינת ישראל**, פס' 14 (10.8.2017); ע"פ 8057/16 **שטרימר נ' מדינת ישראל**, פס' 15 (9.8.2017)). במקרה זה הטעות בולטת ומחייבת היא את התערבותה של ערכאת הערעור.

17. לאור כל האמור לעיל, וכשאני נותן משקל של ממש לכלל לפיו ערכאת הערעור אינה נוטה למצות את הדין עם הנאשם בקבלת ערעור המדינה (ע"פ 8381/17 **מדינת ישראל נ' איכילוב** (24.4.2018)), מקבל את הערעור וגוזר על המשיב העונשים שלהלן:

א. 10 חודשי מאסר בפועל.

מורה על הפעלת עונש המאסר למשך 6 חודשים על תנאי שנפסק בפל"א 11189-12-19, בכך ששלושה חודשים יהיו במצטבר והיתרה בחופף.

היינו המשיב ירצה מאסר בפועל בתיק זה למשך 13 חודשים בניכוי ימי מעצרו מיום 23.3.21 ועד 31.5.21.

ב. עונש פסילה בפועל מלנהוג למשך 10 שנים במצטבר לכל פסילה אותה מרצה המשיב.

ג. יתר הקביעות וההוראות שנקבעו בגזר-דינו של ביהמ"ש קמא יישארו על כנן.

המשיב יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון בתאריך 15.8.21, עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המשיב לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף

אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתן היום, י"ב אב תשפ"א, 21 יולי 2021, במעמד הנוכחים.